

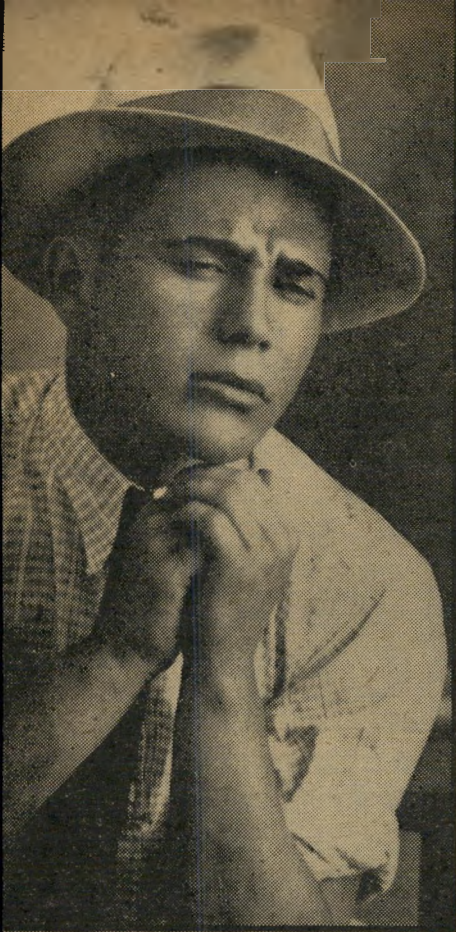
לפני חמישים שנה קרה דבר בלתי־אפשרי: נייטיב

יהודי בפלשתינה ניצח מייג'ר של הוד־מלכותו

אמיל בילה ערב ערב ברמלה, כדי למי צוא מתאגרפים. במקביל המשיך לעבוד כמציל עם יוסקה. מחוסר מקום היו תל־מידיו של אמיל מתאמנים בחוף־הים, במקום שבו ניגנה תזמורת מכבי־האש בשבתות. לתחרות הבאה שאירגן, הגיעו צופים מכל הארץ. אנשים גדחפו בתור כדי

ערך אמיל מסיבה בבית־קפה קטן, במקום שבו עומד היום מלון דן. בעל המקום הציע לו לקנות את בית־הקפה ב־140 לירות, אולם אמיל, שנוקק לצידו, סרב להצעה. הוא שכר מרתף קטן בדרום תל־אביב ושם היו התבר'ה מתאמנים. כשהתחנן אמיל, התחילה אשתו ללחוץ עליו להפסיק את עבודתו כמציל. שכן

גר עד היום. אחרי כמה שנים פתח מור עדון איגרוף. „בשיטת האימון שלי“ הסביר אמיל, „אני מסתכל על היופי. אומנם בזמן הר בוקס יש לי רצח בעיניים — או שאני אגמור אותו או שהוא יגמור אותי, אבל תמיד לימדתי את כולם, שהשופט הוא כמו אלוהים. אפילו אם אתה בטוח שניצחת.

השחקן יהודי אנגלי שראה את אמיל במסיבה (בתמונה) החליט להפכו שחקן, והחתימו על חוזה.

ואמיל מתגאה, ויש לו במה. בעיקר נזכר בתחרות מפורסמת עם הנמר סנתריב, אשר רי תושב הארץ, משקל־כבד, שאותו הביס ב־6 סיבובים ב־1934. הוא נזכר במוחמד נגיב, אלוף מצריים, שאותו הביס ב־1932, במילר, אלוף המישטרה הגרמנית, ועוד ועוד. אולם אמיל מנסה לחצטנע: „אף פעם לא החשבתי את הגביעים והמדלי־יות. היו לי המון, אבל לא שמרתי אותם. רק בארץ התחלתי לאסוף את הגביעים.“

אמיל נשוי ולו שלושה נכדים. בנו, מור רה להתעמלות, הלך בעיקבות האב. אמיל גאה במישפחתה. היום הוא מקדיש לה זמן רב מבעבר, ועם זאת מטפח את המכון ושומר על כושר. הוא מתאמן יום־יום, שוחה, מתעמל, משחק בכדור־כוח.

„היום, עם כל הליכלוח הזה בעולם, עם הרצח, אני אוהב להיזכר רק בעבר“, נזכר אמיל, „או היתה אדיבות. היו אנשים עובי דים, היום כולם אפנדים כאן. כל אחד רוצה להיות מיליארדר. אז מה יותר טוב מאשר לחיות לי כאן בשקט את חיי, ולחיי שוב על התקופה היפה ביותר בחיי — כששיחקתי בסרטים בברלין?“

אמיל היום בגיל 70 מוסיף אמיל להתאמן בדבקות. במועדון האיגרוף שפתח בכפר־שמר יהו הוא מאמן את תלמידיו, ומדגים בעצמו את הדרך הנכונה

להושפט אמר שלא — הוא צודק.“ „הטכניקה צריכה להיות מאד חופשית, הגנים אמיל, „הנה, כך ההגנה. כל הזמן הגנה.“ אמר והדגיש סידרת מכות והגנות, שלא תבייש מתאגרף צעיר וגמרן. „את הבוקס לומדים לאט לאט. לא צריך מייד להיות אלוף. אתה הורס את עצמך אם אתה ממהר ומתאמץ. תמיד לימדתי את התבר'ה להסתכל, לראות, להתאמן, ללמוד, ורק אז להיכנס לזירה.“

„היום כולם אפנדים“

ב ין תלמידיו מזכיר אמיל את דן טולקובסקי, מי שהיה מפקד חיל־האוויר, את אלוף חיל־הים, שלמה שמיר, ואת בני ליאונרד, „הייתי אומר לו תמיד, פוסטוק, קח את המטאטא ותנקה שם, חיים ויין היה תלמיד שלי. הוא לא היה מתאמן, נתתי לו בעיטה ואמרתי לו „החוצה! הוא לא שכת לי את זה עד היום.“

היום, כשלאמיל מכון קטן בכפר־שמר יהו, שבו הוא מאמן כמה פעמים בשבוע, הוא איגו שוכח את העבר. המכון כולל חדר סאונה, שאותו בנה בעצמו, אולם אימונים עם שיכלולים משלו, מיזרנים, כפפות־איגרוף ומכשירים שונים. בחוץ — בריכת־שחייה. קירות האולם מכוסים תמונות ופלטקים מן העבר, המתארים תחרויות שונות שבהן השתתף ואותן יום למען תלמידיו. חדרי־הכניסה הקטן עטור מדפים עמוסים גביעי־כסף ואלבומים מכל שנות התחרויות ומעבודתו כמציל. בין השאר נראים תצלומי חברת גדולי המתאגרפים בעולם.

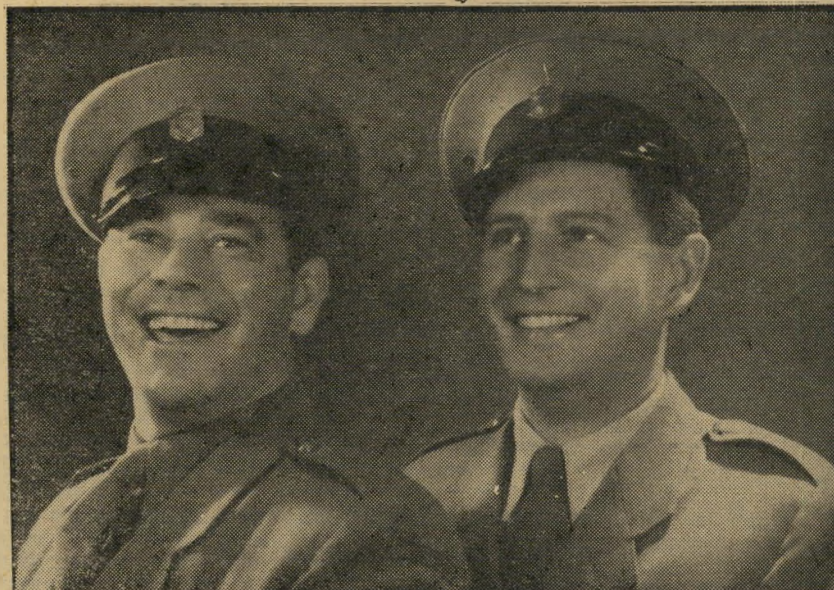
בזפת. כאמצעי־לחץ, היתה האשה מציבה באותה תקופה התכסה חופה של תל־אביב בפניו, ערב ערב, קערה של ליזול והיתה מודיעה לו, כי לא ייכנס הביתה עד שלא ינקה את רגליו. אמיל נאלץ להפסיק להציל.

ב־1953 עבר לכפר־שמריהו, שם הוא

להשיג כרטיס כניסה. היו מקומות ישי־בה רק ל־1,500 איש, ואילו מיספר הצור־פים הגיע ל־2,500. „אנשים שברו את הי־גדרות“, סיפר אמיל, „הם ניסו לשחד את הסדרן בחצי לירה, כדי שיתן להם להי־כנס לתחרות.“ אחרי התחרות, שבה ניצחו היהודים.

המציל אמיל (במרכז) עם יוסקה (משמאל) בתחילת דרכם כמצילים בחוף תל־אביב

הפקחים העל־זים אחרי שחזר מגרמניה נאלץ אמיל לעבוד בעבור דות שונות: מציל ופקח בעיריית תל־אביב. בשעות הפנאי אימן את קבוצת האיגרוף שהקים. בתמונה אמיל (משמאל) עם חבר לעבודה.